

Estapé respon

El Majèstic o el narcòtic per a vint anys

Fabián Estapé

—Zapatero assegura que l'estat espanyol sortirà de la crisi el 2010, abans que les previsions de la UE i tot. Com és que l'estat pot veure la llum abans?

—Ha trobat suport en el cardenal Cañizares. En aquests moments, el perquè i com dels brots verds s'explica perquè Zapatero s'ha convertit en Déu, i perquè Elena Salgado sap prou d'economia perquè tothom es pensi que en sap massa.

—Espanya té el president més optimista d'Europa?

—En part és optimista perquè acaba de dinar amb Berlusconi, aquell que surt als cartells del PSC com el gran enemic, perquè la gent no voti PP. Zapatero creu que ha guanyat dues eleccions generals amb el seu somriure i prometent que tot anirà millor en el futur, i no és així.

—Per primera vegada en catorze mesos ha baixat la desocupació. Des de Madrid parlen del primer brot verd d'esperança. Però no és lògic que a partir del maig creixi una mica l'ocupació, si ja comença la temporada estival?

—Teniu part de raó, però qualsevol espàrrec solitari a les terres ferotges de Navarra fa que la política es pensi que ja es divisa una bona collita.

—El conseller Castells és l'únic que ha gosat de dir que la desocupació podria arribar al 20%. Si ho diu Castells, us en refieu més?

—Sí, me'n refio totalment.

—Castells ha confirmat que no hi ha avenços en les negociacions per al finançament amb l'executiu espanyol, ni quant a xifres ni quant a model. I la data del 15 de juliol s'acosta. Què hauria de fer ara Catalunya, per sortir d'aquest punt mort?

—Suprimir l'Artur Mas, que m'hi sobra, en aquest procés. Això a banda, Catalunya ha d'explicar a tots els ciutadans que Madrid ho bloca tot, i que si no avancem és per culpa de la metròpoli.

—El conseller català ha advertit que en algun moment s'haurà de prendre una decisió en algun sentit o altre. Encara veieu possible un acord satisfactori?

—No, si de cas hi haurà un acord esquifit, pressionat per la gent que pensa com Castells, i si ara el govern espanyol s'empassa i engoleix la situació de les comunitats autònomes no és difícil de fer un pedaç que pugui satisfer uns quants.

—Castells mateix dóna a entendre que la xifra no arribarà a 2.000 milions d'euros. Sou dels qui pensa que val més això que res?

—Tinc la impressió que hi ha un tal l'cetada que hi toca molt més que José Zaragoza, que és qui proclama aquest "val més això que res". Ara, com que no sabem ni tan sols que hi ha de finançar la rogalia, doncs potser que agafem alguns calerons d'on sigui. I recordeu que Euskadi té 3.500 milions de coixí de l'estat...

—El pacte del Majèstic de CiU i PP va implicar un augment de 254 milions per a Catalunya. Va ser un bon acord, segons el vostre parer?

—Va servir de narcòtic per a vint anys. I, seriosament, el cap de Vidal-Quadras no valia tants calés!

—Duran i Lleida torna a insistir en la possibilitat d'un pacte amb el PP. Creieu que els populars en tenen les mateixes ganes?

—No, ara no. El PP es troba molt més segur i no necessita CiU per a res.

—Descartaríeu un acord CiU-PP a Catalunya?

—Possible ho és tot. Si el final de la guerra carlina va portar al concert econòmic, també ho pot ser això, oi?

Gemma Aguilera

Mercat i política

Muriel Casals

Creïxer o repartir

Ara que estem tan preocupats per les notícies sobre la davallada del PIB de la majoria de països desenvolupats és interessant de recordar els treballs del premi Nobel d'economia de l'any 1998, Amartya Sen.

Aquest economista, nascut a Bengala el 1933 i actualment professor a Harvard, ha dedicat una part de la seva recerca sobre la pobresa a explicar que si ens limitem a utilitzar els ingressos o el producte com a instruments de mesura només podrem comprendre la meitat d'allò que passa.

Juntament amb el seu col·lega pakistanès Mahbub ul Haq (1934-1998), han proposat de considerar més conceptes per entendre quin és el grau de benestar d'una societat. A més del nivell de renda, cal tenir en compte elements com ara: l'esperança de vida, el grau d'alfabetització dels adults, la taxa d'escolarització dels infants o les desigualtats entre gèneres. Aleshores podrem parlar del nivell de desenvolupament humà, un concepte més ampli que el creixement econòmic i que ha estat adoptat per les Nacions Unides des del 1990 per elaborar els seus estudis anuals.

La reflexió d'A. Sen ens pot ajudar a pensar que en aquests moments no es tracta tant de recuperar el ritme del creixement econòmic dels darrers anys sinó d'aconseguir una més bona qualitat de la nostra vida en societat.

La lectura de Sen, un economista que és també un filòsof i un pensador social, ens recorda Adam Smith quan posa en evidència que l'economia és una ciència molt lligada a la política.

Per sortir de la crisi necessitem polítiques que tractin els dos aspectes del procés econòmic: la producció i la distribució de riquesa.

UAB